

escoles... ensenyança... cultura...

Continuant amb el tema escolar, aquest mes anem a visitar la senyoreta Isabel, la qual és mestressa i al mateix temps directora del Grup Escolar. Sabem de les seves inquietuds i del seu zel per l'ensenyança, i acudim a ella per mitjà de la revista «Ronsana», amb el propòsit d'aprofitar-nos i enriquir-nos amb les seves opinions i suggerències, encara que potser en part sabudes, mai compreses.

—Per començar, però, ens agradaria saber d'una manera molt resumida, i si no hi té inconvenient, les seves dades personals i el seu recorregut des del començament dels estudis fins arribar aquí al poble.

—Em sembla que ja vaig presentar-me al principi d'arribar a Sta. Eulàlia. Crec que val més no estendrem en aquest punt ja que n'hi ha molts i com que no sóc de primera volada potser es faria massa llarg.

—S'ha de tenir vocació per a dedicar-se a l'ensenyança?

—Penso que tota professió s'ha de sentir i tenir unes aptituds perquè serveixi per a una realització personal i portar a bon terme la tasca que es porta entre mans. Crec que això vol dir tenir-ne vocació.

Però el fet d'ésser mestre entra dins d'una dimensió molt humana i donada la responsabilitat que hi ha, crec demana el seu exercici una entrega de servei i un volcar-se de tot. Però això surt fora de l'esfera de la societat actual. Tot tendeix a mecanitzar-se i a ésser un número.

A més actualment l'Escola no té ja la influència d'abans en el nen, i tot això fa que la persona dedicada a l'ensenyança cada vegada més sia un professional, cosa bona en si, però que fa que es perdi el sentit tradicional de vocació.

El que no es pot dubtar és que es necessiten unes aptituds i una abnegació que només es conèixen quan una s'hi troba.

—Sembla que amb els nous mètodes, l'ensenyament es fa més fàcil ara que abans...

—Personalment, penso que això dels nous mètodes no són tan nous. Sempre n'hi ha hagut de mestres actius. I això vol dir mestres que fan que el nen vagi descobrint per ell sol, i només anant-lo guiant, orientant, nous conceptes, i així no sols emmagatzema coneixements sinó que el posa en actitud d'anar-los descobrint i no tan sols a l'Escola, sinó en la gran escola que és la vida.

I al principi deia mestres i no mètodes actius, perquè crec que qui fa el mètode és el mestre. Encara que tot vagi junt, hi intervenen molt factors que ha fan bastant complexe.

Si al dir fàcil es refereix al nen, crec que ara se li demana més, doncs el nen no té d'anar a l'Escola sinó fer Escola, participant-hi, sentir-se Escola. Crec que és diferent.

El que sí té són unes eines de treball més atractives, però ben pensat el nen no té encara el que deuria, procuraré explicar-me. Per exemple: Hi ha nens que a casa tenen llibres de consulta, projectors, màquina de fer cine, tocadiscs, T.V.,

etc., o sia, mitjans audiovisuals, i a l'Escola, que hauria de tenir-ho, no com a joguina sinó en pla tècnic, més formal, no ho coneix.

Tenim projector, però fer fosca la classe és difícil i encara més on no hi han persianes.

—Cada mestre ensenya un curs determinat, o tots els mestres passen per a tots els alumnes?

—La segona Etapa d'E.G.B. està pensada per a fer ensenyament departamentalitzat o semidepartamentalitzat, o sia, semblant a l'antic batxillerat de l'Institut. Cada assignatura o àrea està donada per un professor especialitzat en la matèria, per això es fan cursets.

Ara bé, en la Primera Etapa és monodocent, o sia, cada curs un professor. També es pot fer dos cursos o nivells amb el mateix professor.

En quan a la Segona Etapa és bo fer-ho per àrees, ja que els nens s'acostumen a tractar amb professors de diferent personalitat, en realitat és així la vida, i de cara als professors els ajuda a treballar en equip. Tots junts descobreixen unes necessitats i això ajuda a lluitar per uns fins comuns.

—Deu ésser difícil complir amb la missió de mestre i al mateix temps assumir la responsabilitat com a directora.

—Crec que tot grup de treball s'assembla una mica amb la família. Cadascú té la seva missió i un d'ells es fa responsable de donar la cara i passar al davant. Normalment és el pare o el germà gran. En un grup de treball, en aquest cas l'Escola, té d'haver-hi qui assumeixi la responsabilitat i aquest és el director. Si en un grup de convivència natural com és la família sorgeixen problemes i dificultats, no és d'estranyar que també ens trobem amb les nostres dificultats, per tal d'aconseguir una bona organització. És quelcom que tots tenim d'anar aprenent.

S'ha de fer un esforç per a ésser un germà gran.

—Els alumnes sembla que tenen més ganes de jugar que d'estudiar. És que potser falta més disciplina, o bé és propi de l'edat.

—Aquest curs han estat grans les ganes de jugar i de treballar poc. Em refereixo als nens tal com s'ha fet la pregunta. En donaré la meua opinió ben personal:

1. L'horari de l'autocar no hi ha afavorit gaire. Abans d'entrar a classe molts dels nens han estat jugant més de mitja hora al pati. Quan entren a la classe ja estan cansats i potser fastiguejats i mal dormits. Això dona reaccions molt diferents:

- Adormiment, poca activitat...

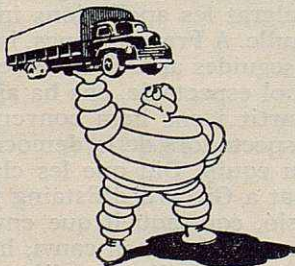
- Esverats...

2. També hi influeix el que molts es queden fins tard veient TV.

3. Cal pensar que avui en dia, en tots els nivells, es desterra tot esforç, cal disfrutar o passar-ho bé diuen. Han d'ésser els mestres els únics que els demanen: un

Recauchutados, Reparaciones, Rayado, Equilibrado, Llantas, Neumáticos, Tractor industrial, Movedoras de Tierra.

MICHELIN



Servicio Oficial de MICHELIN
para Granollers y Comarca

Neumáticos Dalmau

Siempre al servicio de las ruedas de su vehículo
con personal especializado



Travesía Jorge Camp, Nave 2

Teléfono 870 11 47

GRANOLLERS